

Το απόλυτο ως απλοϊκό

Μια ιστορία αγάπης ενάντια στο ρεύμα είναι πάντα μια καλή συνταγή επιτυχίας. Πόσο μάλλον όταν οι πρωταγωνιστές της είναι ψυχικά διαταραγμένοι και, εν τούτοις, αντιμετωπίζουν τη ζωή με σπάνιο πάθος, ευαισθησία και αθωότητα. Τόσο ώστε να μοιάζουν ότι επανέρχονται στις αρχές των μεγάλων ρομαντικών ηρώων, για τους οποίους «η πραγματικότητα είναι μόνο μια πρόφαση της φαντασίας να εκφράσει τον εαυτό της, να κατασκευάσει τα πράγματα όπως αυτή θα τα ήθελε, να αισθητικοποιήσει τον κόσμο».

Πάνω σ' αυτόν τον καμβά κίνησε τις ουτοπίες του ο αυστραλός σεναριογράφος και σκηνοθέτης Μάικλ Ράιμερ για να φτιάξει το *Angel Baby*, που απέσπασε τα βραβεία καλύτερης ταινίας, σεναρίου, σκηνοθεσίας, φωτογραφίας, μοντάζ, πρώτου ανδρικού και γυναικείου ρόλου στα Film Awards της χώρας του. Δεν πρόκειται, βέβαια, για κανένα έργο με αξιώσεις. Και η μεταφορά του στη θεατρική γλώσσα από τον Αντώνη Καλογριδίδη δεν στόχευσε σε τίποτα περισσότερο από ένα σύγχρονο μπουλνάζ, τρυφερό και, κυρίως, ανθρώπινο. Το απόλυτο ενός κυριολεκτικά τρελού έρωτα, που «επιβάλλει» το θάνατο ως λύτρωση, σε αντιδιαστολή με τις στείρες συμβατικές σχέσεις που καλλιεργούνται στις σύγχρονες κοινωνίες της ευμάρειας και της ευταξίας, μπορεί να εκμείψου

θαμμένα συναισθήματα, ο τρόπος της συγκρότησής του όμως δεν απέφυγε την αμηχανία ή την απλοϊκότητα. Γιατί το θέατρο διαθέτει τελείως διαφορετικά μέσα από τον κινηματογράφο και είναι αμείλικτο στις απαιτήσεις του. Έτσι, ούτε οι τεχνολογικές φοριτούρες της παράστασης –συρόμενα φόντα που ανοιγοκλείνουν με ηλεκτρονικούς μηχανισμούς, σθόνες που φιλοξενούν γκεστ-σταρ ήρωες οι οποίοι καλούνται να επικοινωνούν με τους ηθοποιούς– ούτε η αισθητική βιντεοκλίπ και η ταχύτητα στις εναλλαγές των σκηνών μπόρεσαν να προσθέσουν μια ενδιαφέρουσα κινητικότητα στη δράση. Αντίθετα, τα ευρήματα αποδυνάμωσαν τους συγκινησιακούς της πυρήνες.

Το πιο θετικό στοιχείο ήταν οι ερμηνείες του πρωταγωνιστικού ζευγαριού. Ο Άκης Σακελληρίου (Χάρι) και η Νατάσα Καλογριδίδη (Κέιτ), απλά και φυσικά, μετέτρεψαν το παράλογο σε λογικό, υπερασπίζοντας το αποδιοπομπαίο δικαίωμα στην ιδιαιτερότητα. Στους δεύτερους ρόλους ξεχώρισε η Σοφία Μουτίδου με το πηγαίο κωμικό της ταμπεραμέντο. Τέλος φορτωμένο ήταν το σκηνικό (Ηλίας Λεδάκης), καλόγουστα τα κοστούμια (Μαρίλη Πούλλη), συνεπής στο κλίμα η μουσική του Κωνσταντίνου Βήτα.

Παρά τα πλούσια αλλα μαλλόν αναποτελεσματικά εφέ τής παράστασης στο Μουσούρη, ήταν οι ερμηνείες τής Νατάσας Καλογριδίδη και του Άκη Σακελληρίου που καταφεραν να μετατρέψουν το... παράλογο σε λογικό

